

12
нататък тръгнаха. Но ето при вратата на Попъ Матееви, и вътре въ равний дворъ, навалица гъмжи, приижда, цял е сборъ, и нещо шепнатъ си, и нещо се разправятъ. Тукъ бързо Дивисилъ, безъ някого що правятъ да пита, втурна се, презъ хората си пътъ проправи, — ето го презъ двора се отвѣдъ по стълбата изви и се изкачи горе. А тамъ на пътя, вънъ, на старий Беламорѣ разправяха Велинъ, Гошана, Попъ Витанъ и Милко Станника, затъкналъ на коланъ пишови сребърни на дръжките съ позлата. За къщи тръгнали нататък изъ тъмата (че беше късно вечъ, и месеца изгре дори, издуть, червенъ), Гошана се въспре и почна пакъ:

— „Това отдавна забелязвахъ: и ето Попъ Витанъ, — на два му пъти казвахъ: не ми харесва туй, умисленъ е Матей, кефъ няма. Нещо му брадата все белей — и отъ Великденъ, нѣ, съвсемъ е побеляла!“

16
„Туй моята Кира отдавна бе съзряла“
Белина го преби: „И не единъ му пътъ тя казваше и цяръ. Но знаете умътъ на стареца. Божии то работи се, казва, и всякакъвъ съветъ и церове отказва.“

1,

„Брей! май съ човекъ! Витанъ подзе: „Едвамъ съ ръка го хванахъ. Май съ човекъ! Очите си така изви, изблеши — хж! и въ гроба да полети...“
додеф да се съсети,
евангелето тамъ чакъ долу въ гроба — бух! Изпусна го... Едвамъ като изхърка чухъ — и на ръцете ми като таквозъ овисна... До тукъ го носихме съ Китана. Като писна

Въ него дръжъ, а фой...